

РЕШЕНИЕ

№ 12416

гр. София, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 88 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КИРИЛ СТ. ПЕТРОВ

при участието на секретаря БОЖИДАРА П. КУБАДИНОВА
като разглежда докладваното от КИРИЛ СТ. ПЕТРОВ Гражданско дело № 20231110104284 по описа за 2023 година

Ищецът [фирма] е предявил срещу А. Н. Г. установителни иски с правна квалификация чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми: сумата от 2 824,42 лева - представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за топлоснабден имот с аб. № *** за период от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за период от 28.06.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от 370,66 лева - представляваща мораторна лихва върху вземането за топлинна енергия за период от 15.09.2020 г. до 06.06.2022 г., сумата от 66,81 лева - представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за период от 28.06.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от 13,21 лева - представляваща мораторна лихва върху вземането за дялово разпределение за период от 01.07.2019 г. до 06.06.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 34636/2022 г. по описа на СРС, 88 състав.

Ищецът твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е заплатил дължимата цена, формирана по системата за дялово разпределение. Твърди, че съгласно приложимите общи условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в посочения в ОУ срок. Счита, че ответникът е в забава, поради което дължи и обезщетение за забава върху изискуемите главници. Ето защо моли за уважаване на предявените иски и присъждане на сторените разноски.

Ответникът А. Н. Г. е подал отговор на исковата молба в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК. Намира исковата претенция за недопустима, а по същество оспорва исковете по основание и

размер. Оспорва страните да са в облигационно правоотношение. Прави възражение за изтекла давност за периода до 28.06.2020 г. Оспорва ищецът да е доставял ТЕ в претендираните количества и стойност. Липсвали доказателства, че ОУ са влезли в сила. Оспорва извлечението от сметки. Липсвали доказателства за вярно и точно отчитане в абонатната станция. Оспорва договора за услуга дялово разпределение. Моли за отхвърляне на претенциите. Претендира разноски.

Третото лице-помагач на страната на ищеца – [фирма] е конституирано по делото с определение от 25.05.2023 г.

Производството спрямо третото лице-помагач на страната на ищеца – [фирма] е прекратено с влязло в сила определение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съобразно чл. 235, ал. 2 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно от приложеното ч. гр. д. № 34636/2022 г. на СРС, 88 състав, вземанията по настоящото производство, съобразно петитума на исковата молба и уточнителните молби на ищеца съответстват на тези по заповедта за изпълнение. Възражение за недължимост е подадено в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК. Исковете, по които е образуван настоящият процес, са предявени в едномесечния срок по чл. 415, ал. 1 ГПК. Налице е пълна идентичност между страните и предмета на образуваното заповедно производство и настоящото дело. Съдът намира така предявените вземания за достатъчно индивидуализирани, поради което предявените искове са допустими и подлежат на разглеждане по същество.

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ:

Съгласно разпоредбите на § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ (приложима редакция за периода до 17.07.2012 г.) и на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, тази законова уредба сочи за купувач (страна) по договора за доставка на топлинна енергия собственикът на топлоснабдения имот или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване.

Съгласно разпоредбите на § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ (приложима редакция за периода до 17.07.2012 г.) и на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, тази законова уредба сочи за купувач (страна) по договора за доставка на топлинна енергия собственикът на топлоснабдения имот или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставена и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни отношения с ищцовото дружество.

В настоящото съдебно производство е доказано възникването и съществуването на облигационно правоотношение с предмет продажба (доставка) на топлинна енергия по отношение на процесния имот. Представен е по делото договор за дарение на недвижим имот, обективиран в нотариален акт за дарение на недвижим имот № 14 от 18.10.2002 г., с който А. Н. Г. е дарила на баща си Н. Х. Г. процесния апартамент № 3, находящ се в [адрес] . От представено на л. 16 удостоверение за наследници се установява, че Н. Х. Г. е починал на 12.11.2014 г. и е оставил за единствен наследник по закон дъщеря си А. Н. Г.. По делото не

се оспорва А. Н. Г. да е приела наследството на своя баща, а и подаденият отговор на исковата молба има характер на конклюдентно действие по приемане на наследството. Още повече, по делото е представено и заявление-декларация от 21.12.2015 г. /т. е. след смъртта на наследодателя и придобий.нето право на собственост върху процесния имот по наследство/ от А. Н. Г., с което е поискала открий.нето на партида за процесния имот чрез топлопреносното предприятие. Към този документ се съдържа и декларация от дата 21.12.2015 г., като със същата ответникът се е задължил при промяна на собствеността, предназначението или начина на ползване на имота да уведоми ищцовото дружество Заявлението представлява по своето правно естество предложение (оферта) за сключване на договор за доставка на топлинна енергия – арг. чл. 13 ЗЗД. Като е приел това заявление и е продължил да доставя топлинна енергия до процесния апартамент, ищцовото дружество е приело предложението на ответницата за сключване на договор за доставка на топлинна енергия – в този смисъл *т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК.*

Не се спори по делото и, че при ищеца е открита партида на името на А. Н. Г. за процесния имот. Видно от представените документи от третото лице-помагач изготвените формуляри за отчет на уредите за дялово разпределение на топлинна енергия касаят именно партидата на А. Н. Г., всеки един от формулярите е подписан от потребителя, като поставените подписи не са оспорени в предвидения за това срок.

Не се твърди по делото и не се представят доказателства ответникът да се е разпоредил с правото на собственост върху процесния топлоснабден имот преди изтичането на процесния период. Ето защо, при съвкупната преценка на всички доказателства по делото, за исковия период клиент на топлинна енергия и съответно задължено лице да заплащат стойността на потребената в имота топлинна енергия е именно ответникът по делото в качеството му на собственик на процесния имот.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона). В случая несъмнено е, че общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани. Съответно според нормата на чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не са релевирани подобни твърдения, нито има данни, че ответникът е упражнил правото си на възражения срещу Общите условия. Не се споделят възраженията, че ищецът не е представил по делото доказателства за публикуването на ОУ. С исковата молба са представени по делото доказателства за публикуването на ОУ от 2016 г. във вестник Монитор – м.юли 2016 г., а в с. з. на 26.06.2023 г. и доказателства за публикуването им във вестник 19 минути – бр. 176 от 11.07.2016 г. /л. 159-163/. На следващо място, настоящият съдебен състав намира и, че обстоятелството, че ОУ на ищеца от 2016 г. са публикувани и са влезли в сила е общоизвестно обстоятелство, за което не е необходимо нарочно доказване, като данните за публикуването на ОУ, както и за решението на КЕВР за одобряването им, са общодостъпни.

Предвид всичко изложено по делото при условията на пълно и главно доказване се установява, че е налице валидно облигационно правоотношение между ищеца [фирма] и А. Н. Г., възникнало по силата на индивидуалния договор за покупко-продажба на топлинна енергия, в процесния период, като в отношенията между страните за процесния период са

приложими Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от [фирма] на клиенти в град София.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ). Според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. За процесния период дяловото разпределение в процесната сграда – етажна собственост се е извършвало именно от третото лице – помагач [фирма], в който смисъл са изводите на вещото лице по съдебно-техническата експертиза.

По делото се установява, че за процесния период дяловото разпределение в процесната сграда – етажна собственост се е извършвало именно от третото лице – помагач. За пълнота следва да се отбележи, че съгласно чл. 139б ЗЕ, потребителите в сграда – етажна собственост са длъжни са изберат лице, регистрирано по реда на чл. 139а ЗЕ, за извършване на услугата дялово разпределение, за резултатите, от който избор да уведомят писмено топлопреносното предприятие или доставчика на топлинна енергия. Ищецът е доставял топлинна енергия на адреса, а потребителите не могат да черпят права от неизпълнението на собственото си задължение. Дори и при липса на договор с лице по чл. 139б ЗЕ, то това обстоятелство няма отношение към съществуването на задължението за заплащане на топлинна енергия /в този смисъл са *решение от 27.03.2018 г. по гр. д. № 6705/2017 г. на СГС; решение № 4296 от 11.06.2013 г. на СГС по в. гр. д. № 15564/2012 г.; решение № 4069 от 31.05.2013 г. на СГС по в. гр. д. № 14087/2012 г. и др./.*

Действащата през процесния период нормативна уредба – чл. 155, ал. 1 ЗЕ, предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска, респ. на 10 равни вноски и 2 изравнителни, 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация. Следователно, при определяне стойността на действително потребената през процесния период топлинна енергия следва да бъдат взети предвид резултатите от изравнителните сметки в края на отчетния период, които показват дали фактурираните през този период суми са били завишени или занижени, като отразяват реално доставеното количество енергия след проверка на място на показанията на индивидуалните уреди за измерване. От чл. 28-29 ОУ на ищеца е видно, че липсват изисквания за изготвяне на най-малко две изравнителни сметки в годината, напротив принципът е изготвянето на една изравнителна сметка – чл. 31, ал. 1 ОУ. Възраженията в отговора на исковата молба в тази насока са неоснователни, а цитираната от страна на ответника клауза на чл. 31, ал. 5 от ОУ не съществува в действащите ОУ за продажба на ТЕ за битови нужди на ищеца.

Оспорванията в отговора на исковата молба относно представените от ищеца документи касаят оспорвания истинността на частни свидетелстващи документи, които не се ползват с материална доказателствена сила. Тези оспорвания следва да се обсъдят от съда с оглед всички събрани доказателства по делото – писмените доказателства, представени от ищеца /вкл. съобщенията към фактури/, писмените доказателства, представени от [фирма] и кредитираната от съда СТЕ. Съдът намира, че претендираните от ищеца суми действително се основават на съставени от него частни документи – извлечения от сметки и съобщения към фактури, които не представляват доказателство за удостоверените в тях правнорелевантни факти, тъй като не се ползват с обвързваща съда материална

доказателствена сила, поради което не са от естество да установят реално доставеното количество топлинна енергия през релевантния период за процесния имот. Основанието за плащане на потребената топлинна енергия не е фактурата /представляваща данъчен документ по чл. 112, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност - ЗДДС/, а извършената доставка. Съгласно чл. 113, ал. 3, т. 1 ЗДДС, фактура може да не се издава за доставки, по които получателят е данъчно незадължено физическо лице, какъвто е разглеждания случай. А според чл. 113, ал. 6 от ЗДДС, когато издаването на фактура не е задължително, тя се издава по желание на получателя. Поради това с неизпращането на фактури, а само на съобщения към фактури, ищецът не е нарушил ЗДДС. Ирелевантно е обстоятелството дали ответникът е получавал издаваните от ищеца фактури, тъй като задължението за плащане на топлинна енергия произтича от доставката ѝ до топлоснабдения имот, а не от фактурирането ѝ. За установяване на факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, по делото е прието заключение на вещото лице по съдебно-техническата експертиза.

Количеството на доставената топлинна енергия и начинът на неговото определяне се установява от експертното заключение по съдебно-техническата експертиза, което съдът кредитира като пълно и компетентно изготвено в съответствие със събраните по делото писмени доказателства, включително в съответствие с представените индивидуални сметки за дялово разпределение за имота през процесния период. Установява се, че от отчетеното количество ТЕ са приспаднати технологичните разходи в абонатната станция за сметка на топлопреносното дружество и разликата е разпределена между всички потребители. В имота през процесния период имало 3 броя отоплителни тела с монтиран ИРРО, а в банята и щранг-лира също с монтиран ИРРО. Показанията на уредите са отчетени на 20.06.2020 г. и 20.05.2021 г. ТЕ отдадена от сградна инсталация била изчислена на база пълна отопляема кубатура, съгласно акт за разпределение на кубатурата на сградата. В процесния имот имало монтирани два броя водомери за топла вода, които са отчетени на 20.06.2020 г. и 20.05.2021 г. Представените по делото отчети от третото лице-помагач на л. 88 и 89 са подписани от клиент, като поставените подписи не са оспорени. Изравнителната сметка за 19/20 г. е при отразяване на промяната в цената на ТЕ. СТЕ сочи, че изчисленията на ФДР са в съответствие с Наредба от 12.03.2020 г. В с. з. на 26.06.2023 г. вещото лице конкретизира, че при изравнението за отчетен период 2019 г. – 2020 г. Наредбата от 12.03.2020 г. е била в сила, поради което при отговора на въпроса вещото лице е посочило, че изчисленията на ФДР са в съответствие само с тази Наредба. Оспорванията на ответника в тази насока са неоснователни.

Топломерът с фабричен № 4013030 е бил с изтекъл срок на годност за периода м.05.2020 г. – м.06.2020 г. От ТР *** не са предоставили на вещото лице свидетелство за метрологична проверка на топломера. Същият е сменен с друг топломер м. 07.2020 г. Съгласно чл. 5 ЗИ за осигуряване точност и достоверност на техническите средства, използвани за нуждите на търговски плащания, се извършва метрологичен контрол – първоначален и последващ. Според нормата на чл. 44, т. 1 ЗИ се забранява използването на средства за търговско измерване, чиято годност не е установена и надлежно удостоверена. Законът не установява предположение в полза на топлоснабдителното дружество в тази насока, поради което ищецът е длъжен да докаже годността на измервателното средство при наличие на изрично оспорване на това обстоятелство от насрещната страна. Доколкото в отговора на исквата молба е налице изрично възражение относно начислените суми и спазването на ЗИ - изправността на топлоизмервателните уреди и топломера, то непроведеното пълно и главно доказване от страна на ищеца за годността на топломер с фабричен № 4013030 за периода м.05.2020 г. – м.06.2020 г., води до неблагоприятни последици за ищеца.

Съдът намира, че сумите за периода м.05.2020 г. – м.06.2020 г. по СТЕ следва да бъдат приспаднати. Нередовността на топломера, липсата на данни за последваща проверка

съобразно ЗИ преди замяната на топломера, води до невъзможност за преценка дали същият е бил годен или не, поради което и не се доказва дължимостта на отчитаните суми за периода след изтичане срока на годност на топломера. Доколкото отчетената ТЕ в общия топломер има отношение към множителите във формулите за изчисление, то начислената сума за ТЕ за периода м.05.2020 г. – м.06.2020 г. следва да бъде приспадната. От СТЕ се установявам че начислената сума за периода м.05.2020 г. – м.06.2020 г. при съобразяване на изравнителната сметка е в общ размер на 50.12 лв.

Според СТЕ размерът на дължимата сума за топлинна енергия за процесния период е 2824.38 лв., а при приспадане на сумата за периода м.05.2020 г. – м.06.2020 г. – 2774.26 лв. Тази сума е без предишни неплатени и просрочени суми и без начислените лихви.

От кредитираната ССЧЕ се установява, че няма данни за извършени плащания на сумите, предмет на процеса извън частичните плащания по обща фактура от 31.07.2021 г. в размер на 47.70 лв. преди завеждане на делото, които са отразени във фактурата – л. 37 и са съобразени от ищеца и не са част от претенцията в производството.

Следва да се разгледа и наведеното от ответника във възражението по чл. 414 ГПК по ч. гр. д. възражение за изтекла погасителна давност. Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на *Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК*, задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок – арг. чл. 111, б. „в“ ЗЗД, както и лихвите за забава. Срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 28.06.2022 г., от която дата установителният иск се счита предявен – арг. чл. 422, ал. 1 ГПК и чл. 116, б. „б“ ЗЗД.

С Решение по Протокол 7/23.10.2014 г. на Съвета на директорите на [фирма] са приети нови общи условия, които са одобрени с Решение ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР на основание чл. 150, ал. 1 ЗЕ, като същите са публикувани през м. 07.2016 г. и следователно са влезли в сила м. 08. 2016 г. (с изтичането на тридесетдневен срок след публикуването им – арг. от чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Съгласно общите условия, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, съгласно които клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия, определени по прогнозна консумация в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 1 от ОУ), като след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки топлофикационното дружество издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите, определени по прогнозна консумация, и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки (чл. 32, ал. 3 от ОУ). Съгласно чл. 33, ал. 2 от ОУ клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В случая следва да се отчете и, че в периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г. давностният срок е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето /обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г./. По настоящото производство това е без значение, тъй като и без отчитането на спирането на срока по ЗМДВИП, то първото вземане за м.05.2019 г., е станало изискуемо едва на 15.07.2019 г., а давностният срок за него изтича на 15.07.2022 г. /като при отчитане на ЗМДВИП и спирането на давностния срок, то същият изтича на 22.09.2022 г./. Погасителната давност е прекъсната с подаване на заявлението по чл. 410 ГПК на 28.06.2022

г. преди изтичането на погасителната давност, за което и да е от вземанията. Възражението за настъпила погасителна давност за вземанията за топлинна енергия е неоснователно.

Съдът намира, че размерът на дължимата сума за топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. е посоченият от вещото лице по СТЕ, от която сума следва да се приспадне частичното плащане или 2776.68 лв. /2824.38-47.70/. Ето защо претенцията за топлинна енергия е основателна за сумата от **2726.56 лв.** /2776.68-50.12/ за периода м.05.2019 г. – м.04.2020 г. и за периода м.07.2020 г. – м.04.2021 г., а за разликата до пълния предявен размер от 2824.42 лв. и за периода м.05.2020 г. – м.06.2020 г. искът ще се отхвърли. Върху главницата се дължи и законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 28.06.2022 г.

По отношение на претенцията за услуга дялово разпределение:

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда-етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Съгласно чл. 36, ал. 1 и 2 от Общите условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от тях търговец, като стойността ѝ се формира от: 1/ цена за обслужване на партидата на клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка; 2/ цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на клиента и 3/ за отчитане на уредите за дялово разпределение, извън обявените от търговеца дати се заплаща допълнителна цена по ценоразпис, определен от продавача. Съобразно разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването – стойността на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда - етажна собственост се заплаща от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение.

Установява се, че за процесния период дяловото разпределение в процесната сграда – етажна собственост се е извършвало именно от третото лице – помагач, в който смисъл са изводите на вещото лице по съдебно-техническата експертиза. Размерът на дължимата такса дялово разпределение се установява от представените по ищеца документи, както и от кредитираната от съда ССЧЕ, а именно – **66.81 лв.** за периода м.05.2019 г. – м.04.2021 г. Начислявани са суми за дялово разпределение за всеки месец в размери от 2.48 лв. до 2.80 лв. на месец, които суми при съобразяване на естеството на работа, обичайния размер на възнаграждението съдът приема, че съответстват на извършена работа – виж и *решение № 3401 от 24.11.2022 г. по в. гр. д. № 10211/2021 г. по описа на СГС*. Давността за тези задължения започва да тече от датата на възникването им /арг. чл. 114, ал. 2 ЗЗД/. Ето защо давността за вземането за м.05.2019 г. е започнала да тече от 01.06.2019 г., но погасителната давност за това вземане не е изтекла, тъй като срокът на погасителната давност е бил спрян за периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г., съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение. Респ. погасителната давност за вземането за м.05.2019 г. изтича през м.08.2022 г., но е прекъсната с подаването за заявлението по чл. 410 ГПК. Ето защо претенцията за дялово разпределение срещу ответника е основателна в цялост за сумата от **66.81 лв.**, представляваща услуга дялово разпределение за периода м.05.2019 г. – м.04.2021 г. Върху главницата се дължи и законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 28.06.2022 г. до окончателното изплащане.

По исквете по чл. 422, ал.1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на иска за законна лихва предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му.

Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. В чл. 84, ал. 1 ЗЗД е предвидено, че когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада

в забава след изтичането му, а според ал. 2, когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора.

За процесния период намират приложение Общите условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-01/27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 33, ал. 2 от ОУ клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Изрично е предвидено, че само ако последните задължения не са платени в определения срок /45 дни от срока, за който се отнасят/ клиентът дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва – чл. 33, ал. 4 от ОУ. От цитираните разпоредби се налага изводът, че [фирма] не начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължения, определени по прогнозна консумация, а начислява обезщетение за забава само за задълженията по общата фактура. Без значение е дали фактурите са обявени в интернет, доколкото падежът на задължението е след изтичането на срока по ОУ на ищеца – чл. 84, ал. 1 ЗЗД. От цитираните разпоредби се налага изводът, че „Топлофикация София“ начислява обезщетение за забава само за задълженията по общата фактура. Задължението за заплащане на стойността на потребената топлинна енергия е възникнало като срочно. Следователно, изпадането в забава не е обусловено от изпращането на покана до длъжника, нито от публикуване на общите фактури на интернет страницата на ищцовото дружество – *решение от 12.01.2023 г. по в. гр. д. № 2095/2021 г. по описа на СГС, решение от 12.12.2022 г. по в. гр. д. № 12967/2021 г. по описа на СГС, решение от 29.06.2022 г. по в. гр. д. № 8167/2021 г. по описа на СГС, решение от 03.05.2022 г. по в. гр. д. № 6245/2021 г. по описа на СГС, решение от 16.07.2021 г. по в. гр. д. № 1732/2021 г. по описа на СГС* и др.

За вземанията по общата фактура от 31.07.2020 г. за периода м.05.2019 г. – м. 04.2020 г. се дължи обезщетение за забава върху уважената главница за периода от 15.09.2020 г. до 06.06.2022 г. При съобразяване на дължимата главница за периода, съобразно задача № 4 и таблицата към нея по кредитираната СТЕ, и по реда чл. 162 ГПК с използване на електронен калкулатор интернет страницата на НАП съдът определи обезщетението за забава върху обща фактура от 31.07.2020 г. в размер на 272.58 лв.

За вземанията по общата фактура от 31.07.2021 г. за периода м.05.2020 г. – м. 04.2021 г. се дължи обезщетение за забава върху уважената главница за периода от 15.09.2021 г. до 06.06.2022 г. При съобразяване на дължимата главница /при отчитане, че претенцията за този период е частично неоснователна/ по реда чл. 162 ГПК с използване на електронен калкулатор интернет страницата на НАП съдът определи обезщетението за забава върху обща фактура от 31.07.2021 г. в размер на 81.76 лв.

Или общо дължимото обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 15.09.2020 г. до 06.06.2022 г. е **354.34 лв.**, поради което искът е основателен до този размер, а за разликата до 370.66 лв. следва да се отхвърли.

Що се отнася до цената за услугата дялово разпределение, липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, поради което акцесорната претенция в размер на 13.21 лв. за периода 01.07.2019 г. – 06.06.2022 г. се явява изцяло неоснователна.

По разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски имат и двете страни.

Ищецът има право на разноски на основание чл. 78, ал. 1 ГПК съразмерно с уважената част от исковете в размер на **668.45 лв.** за държавна такса, депозит за СТЕ и ССЧЕ и юрисконсултско възнаграждение за исковото производство /по съразмерност от юрисконсултско възнаграждение определено от съда в общ размер на 100 лв./ и в размер на

111.01 лв. за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение за заповедното производство.

Ответникът е поискал присъждането на разноси по исковото и по заповедното производство. По исковото производство претендира адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв. В исковата молба на л. 9 от делото е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Предвид размера на претенциите минималното адвокатско възнаграждение е в размер по-висок от претендираното, поради което възражението за прекомерност е неоснователно. От сумата 600 лв. по съразмерност на ответника се следват **23.34 лв.** за исковото производство, както и от минималното адвокатско възнаграждение в заповедното производство по съразмерност му се следва за заповедното производство сумата от **11.67 лв.**

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от [фирма], ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в [адрес], срещу А. Н. Г. с ЕГН: ***** и адрес: [адрес], на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД искове, че А. Н. Г. дължи на [фирма] следните суми: сумата **2726.56 лв.** – главница, представляваща доставената топлинна енергия за периода м.05.2019 г. – м.04.2020 г. и за периода м.07.2020 г. – м.04.2021 г., за имот, находящ се в [адрес], аб. №***, сумата **66.81 лв.** – главница за извършена услуга дялово разпределение за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2021 г., ведно със **законната лихва** върху двете главници за периода от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 28.06.2022 г. до изплащане на вземането, както и сумата от **354.34 лв.** – обезщетение за забава върху вземането за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 06.06.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 34636/2022 г. по описа на СРС, 88 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главницата за топлинна енергия за разликата над уважения размер от 2726.56 лв. до пълния предявен размер от 2824.42 лв. и за периода м.05.2020 г. – м.06.2020 г., иска за обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за разликата над уважения размер от 354.34 лв. до пълния предявен размер от 370.66 лв., както и **ОТХВЪРЛЯ** изцяло иска за сумата в размер на 13.21 лв. за периода 01.07.2019 г. – 06.06.2022 г. – обезщетение за забава върху таксата за дялово разпределение.

ОСЪЖДА А. Н. Г. с ЕГН: ***** и адрес: [адрес], **да заплати на** [фирма], ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в [адрес], на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, разноси за исковото производство в размер на **668.45 лв.** по съразмерност, както и разноси за заповедното производство в размер на **111.01 лв.** по съразмерност.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в [адрес], да заплати на А. Н. Г. с ЕГН: ***** и адрес: [адрес], на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, разноси за исковото производство в размер на **23.34 лв.** по съразмерност, както и разноси за заповедното производство в размер на **11.67 лв.** по съразмерност.

Решението е постановено при участието на [фирма], ЕИК *** като трето лице-помагач на страната на ищеца.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____